Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

20. februar 2013 *

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Iran med henblik på at forhindre nuklear spredning — indefrysning af pengemidler — enhed, der er ejet 100% af en enhed, som anses for at deltage i nuklear spredning — ulovlighedsindsigelse — begrundelsespligt — ret til forsvar — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse«

I sag T-492/10,

Melli Bank plc, London (Det Forenede Kongerige), først ved solicitors S. Gadhia og S. Ashley, D. Anderson, QC, og barrister R. Blakeley, derefter ved solicitors S. Ashley, S. Jeffrey og A. Irvine, D. Wyatt, QC, og barrister R. Blakeley,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop og R. Liudvinaviciute-Cordeiro, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved S. Boelaert og M. Konstantinidis, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående dels en påstand om annullation af Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39), af Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81), af Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1), af Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 319, s. 71), af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 319, s. 11) og af Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren, dels en påstand om, at det fastslås, at artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 267/2012 ikke finder anvendelse på sagsøgeren,

har

* Processprog: engelsk.

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová (refererende dommer), og dommerne K. Jürimäe og M. van der Woude,

justitssekretær: fuldmægtig N. Rosner,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. juli 2012,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Sagsøgeren, Melli Bank plc, er et aktieselskab med hjemsted i Det Forenede Kongerige, som er godkendt af og undergivet kontrol fra Financial Services Authority (Det Forenede Kongeriges myndighed for finansielle tjenesteydelser). Sagsøgeren påbegyndte sin bankvirksomhed i Det Forenede Kongerige den 1. januar 2002 efter omdannelsen af Bank Melli Irans (herefter »BMI«) filial i dette land. BMI, som er det moderselskab, der fuldt ud ejer sagsøgeren, er en iransk bank kontrolleret af den iranske stat.

2 Den foreliggende sag er anlagt i forbindelse med de restriktive foranstaltninger truffet for at lægge pres på Den Islamiske Republik Iran med henblik på at få sidstnævnte til at ophøre med spredningsfølsomme nukleare aktiviteter og udvikling af fremføringssystemer til kernevåben (herefter »nuklear spredning«).

3 Såvel BMI som dens datterselskaber, herunder sagsøgeren, blev opført på listen i bilag II til Rådets fælles holdning 2007/140/FUSP af 27. februar 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 61, s. 49) ved Rådets fælles holdning 2008/479/FUSP af 23. juni 2008 om ændring af fælles holdning 2007/140 (EUT L 163, s. 43).

4 Som konsekvens heraf blev BMI og sagsøgeren opført på listen i bilag V til Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 103, s. 1) ved Rådets afgørelse 2008/475/EF af 23. juni 2008 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 (EUT L 163, s. 29), hvilket medførte en indefrysning af deres pengemidler.

5 I såvel fælles holdning 2008/479 som afgørelse 2008/475 har Rådet for Den Europæiske Union for så vidt angår BMI og alle dens filialer og datterselskaber angivet følgende betragtninger:

»Yder eller forsøger at yde finansiel støtte til virksomheder, der er involveret i eller fremskaffer varer til Irans nuklear- og missilprogrammer (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company og DIO). [BMI] fungerer som mellemled i forbindelse med Irans følsomme aktiviteter. Den har formidlet en lang række indkøb af følsomme materialer til Irans nuklear- og missilprogrammer. Den har leveret en række finansielle tjenesteydelser på vegne af enheder, der er tilknyttet Irans nuklear- og missilindustrier, herunder åbning af remburser og varetagelse af konti. Mange af de ovennævnte virksomheder er omfattet af [De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution] 1737 og 1747.«

6 Sagsøgeren anlagde for Retten to søgsmål til prøvelse af afgørelse 2008/475. Ved dom afsagt af Retten den 9. juli 2009, Melli Bank mod Rådet (forenede sager T-246/08 og T-332/08, Sml. II, s. 2629), blev Rådet frifundet.

7 I forbindelse med fastholdelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren fandt flere udvekslinger sted mellem sagsøgeren og Rådet i perioden fra juli 2009 til maj 2010. Således fremsendte sagsøgeren skrivelser til Rådet den 6., 15. og 24. juli 2009, den 20. august og den 15. oktober 2009 samt den 22. marts 2010, hvilke sidstnævnte besvarede den 23. juli, den 1. oktober og den 18. november 2009 samt den 11. maj 2010.

8 For det første vedrørte udvekslingerne begrundelsen for vedtagelsen og fastholdelsen af restriktive foranstaltninger over for BMI og sagsøgeren. I denne henseende præciserede Rådet i skrivelsen af 23. juli 2009, at sagsøgeren var omfattet af de restriktive foranstaltninger, idet den var datterselskab af BMI. I skrivelsen af 18. november 2009 fandt Rådet efter fornyet gennemgang, at BMI for det første ydede støtte til nuklear spredning, at sagsøgeren for det andet var ejet af BMI, som kunne øve indflydelse på den, og for det tredje at de af sagsøgeren foreslåede alternative foranstaltninger ikke gjorde det muligt at undgå risikoen for, at BMI ville omgå de restriktive foranstaltninger, der omfattede den, gennem sagsøgeren. Rådet fastholdt dette synspunkt i skrivelsen af 11. maj 2010.

9 For det andet anmodede sagsøgeren om indsigt i Rådets akter. I denne sammenhæng afslog Rådet i skrivelsen af 23. juli 2009 indsigt i det oprindelige forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger over for BMI og sagsøgeren (herefter »det oprindelige forslag«), da dette dokument var fortroligt. Ved skrivelsen af 1. oktober 2009 meddelte Rådet sagsøgeren supplerende grunde vedrørende BMI's påståede deltagelse i nuklear spredning. Ved skrivelsen af 18. november 2009 tilsendte Rådet sagsøgeren en ikke-fortrolig version af forslaget til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, der vedrørte de i skrivelsen af 1. oktober 2009 indeholdte supplerende grunde (herefter »det supplerende forslag«).

10 Med vedtagelsen af Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39) blev såvel BMI som sagsøgeren opført på listen i bilag II til nævnte afgørelse. Hvad angår BMI er følgende begrundelse blevet angivet:

»Yder eller forsøger at yde finansiel støtte til virksomheder, der er involveret i eller fremskaffer varer til Irans atom- og missilprogrammer (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company og DIO). [BMI] fungerer som mellemled i forbindelse med Irans følsomme aktiviteter. Den har formidlet en lang række indkøb af følsomme materialer til Irans atom- og missilprogrammer. Den har leveret en række finansielle tjenesteydelser på vegne af enheder, der er tilknyttet Irans atom- og missilindustrier, herunder åbning af remburser og varetagelse af konti. Mange af ovennævnte virksomheder er omfattet af [De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution] 1737 (2006) og 1747 (2007). [BMI] har fortsat denne rolle, idet den udviser en adfærd, der støtter og fremmer Irans følsomme aktiviteter. Ved hjælp af sine bankforbindelser yder den fortsat støtte og finansielle tjenesteydelser i forbindelse med sådanne aktiviteter til enheder, der er opført på FN's og EU's lister. Den handler også på vegne af og efter anvisninger fra sådanne enheder, herunder Bank Sepah, og handler ofte via deres datterselskaber og partnere.«

11 Opførelsen af sagsøgeren i bilag V til forordning nr. 423/2007 er ikke blevet berørt af ikrafttrædelsen af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 (EUT L 195, s. 25).

12 Ved skrivelse af 27. juli 2010 meddelte Rådet sagsøgeren, at denne var blevet opført på listen i bilag II til afgørelse 2010/413.

13 Ved skrivelse af 17. august 2010 anmodede sagsøgeren Rådet om at tage afgørelsen om at opføre sagsøgeren på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og om at fastholde sagsøgeren på listen i bilag V til forordning nr. 423/2007 op til fornyet gennemgang. I denne sammenhæng anmodede sagsøgeren

om fremsendelse af en kopi af samtlige de sagsakter fra Rådet, som vedrørte vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for den. Sagsøgeren gentog ligeledes sit garantiforslag om at forhindre enhver risiko for omgåelse af de restriktive foranstaltninger over for BMI.

14 Opførelsen af sagsøgeren på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 er blevet fastholdt ved Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81).

15 Idet forordning nr. 423/2007 er blevet ophævet ved Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 281, s. 1), har Rådet medtaget BMI's og sagsøgerens navn i bilag VIII til sidstnævnte forordning. Følgelig er sagsøgerens pengemidler og økonomiske ressourcer blevet indefrosset i medfør af nævnte forordnings artikel 16, stk. 2.

16 De betragtninger, der for så vidt angår BMI er blevet angivet i afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, er de samme som dem, der er angivet i afgørelse 2010/413.

17 Ved skrivelse af 28. oktober 2010 underrettede Rådet sagsøgeren om fastholdelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og om opførelsen af sagsøgeren på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Rådet anførte i denne forbindelse, dels at de bemærkninger, som var blevet fremsat af sagsøgeren den 17. august 2010, ikke begrundede, at de restriktive foranstaltninger over for den blev ophævet, dels at dets sagsakter ikke indeholdt nye oplysninger eller forhold om sagsøgeren.

18 Ved skrivelse af 29. juli 2011 anmodede sagsøgeren Rådet om at tage afgørelsen om at fastholde sagsøgeren på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 op til fornyet gennemgang. Sagsøgeren gentog sit garantiforslag om at forhindre enhver risiko for omgåelse af de restriktive foranstaltninger over for BMI, bl.a. for så vidt angår udnævnelse og afskedigelse af sagsøgerens direktører, og understregede, at denne garanti var effektiv og realiserbar.

19 Opførelsen af BMI og sagsøgeren på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 er ikke blevet berørt af ikrafttrædelsen af hverken Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 319, s. 71) eller Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 319, s. 11).

20 Ved skrivelse af 5. december 2011 underrettede Rådet sagsøgeren om fastholdelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Rådet fastslog, at de bemærkninger, som var blevet fremsat af sagsøgeren den 29. juli 2011, ikke begrundede, at de restriktive foranstaltninger over for den blev ophævet, idet de af sagsøgeren foreslåede garantier for så vidt angår udnævnelse og afskedigelse af dens direktører var utilstrækkelige til at sikre dens uafhængighed i forhold til BMI.

21 Ved skrivelse af 31. januar 2012 gjorde sagsøgeren gældende, at den var af den opfattelse, at den fornyede gennemgang af fastholdelsen af de restriktive foranstaltninger over for den var behæftet med fejl. Sagsøgeren anførte bl.a. at være af den opfattelse, at Rådet i skrivelsen af 5. december 2011 ikke i tilstrækkeligt omfang havde begrundet afslaget på at tage hensyn til de supplerende garantier, som den havde foreslået.

22 Ved dom af 13. marts 2012, Melli Bank mod Rådet (sag C-380/09 P), forkastede Domstolen den appel, som sagsøgeren havde iværksat til prøvelse af Rettens dom af 9. juli 2009 i sagen Melli Bank mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 6.

23 Idet forordning nr. 961/2010 er blevet ophævet ved Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 88, s. 1), har Rådet medtaget BMI's og sagsøgerens navn på listen i bilag IX til sidstnævnte forordning. De over for BMI, herunder alle dens

filialer og datterselskaber, angivne betragtninger er de samme som dem, der var indeholdt i afgørelse 2010/644. Følgelig er sagsøgerens pengemidler og økonomiske ressourcer blevet indefrosset i medfør af nævnte forordnings artikel 23, stk. 2.

24 Ved skrivelse af 24. april 2012 underrettede Rådet sagsøgeren om fastholdelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og om opførelsen af sagsøgeren på listen i bilag IX til forordning nr. 267/2012. Rådet henviste i denne forbindelse til de argumenter, som det tidligere havde fremlagt såvel i dets udvekslinger med sagsøgeren som for Retten. Rådet henledte desuden sagsøgerens opmærksomhed på det af Domstolen fastslåede i dommen af 13. marts 2012, Melli Bank mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 22.

Retsforhandlinger og parternes påstande

25 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. oktober 2010 har sagsøgeren anlagt denne sag.

26 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 5. november 2010 tilpassede sagsøgeren sine påstande som følge af vedtagelsen af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010.

27 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 14. januar 2011 anmodede Europa-Kommissionen om tilladelse til at intervenere i denne sag til støtte for Rådet. Ved kendelse af 8. marts 2011 tillod formanden for Rettens Fjerde Afdeling denne intervention.

28 I sin replik, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 7. marts 2011, frafaldt sagsøgeren søgsmålet for så vidt angår påstanden om annullation af gennemførelsesforordning nr. 668/2010.

29 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 31. januar 2012 tilpassede sagsøgeren for det første sine påstande som følge af vedtagelsen af afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, og anmodede for det andet om, at de anfægtede retsakter i givet fald blev annulleret med øjeblikkelig virkning.

30 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 27. april 2012 tilpassede sagsøgeren sine påstande som følge af vedtagelsen af forordning nr. 267/2012.

31 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Fjerde Afdeling) at indlede den mundtlige forhandling og stillede i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. artikel 64 i Rettens procesreglement, parterne skriftlige spørgsmål om de konsekvenser, der i forhold til den foreliggende sag skulle drages af dommen af 13. marts 2012 i sagen Melli Bank mod Rådet, nævnt i præmis 22 ovenfor, og om, hvorvidt sagsøgerens fjerde anbringende kunne antages til realitetsbehandling. Parterne besvarede Rettens spørgsmål.

32 I sit svar på Rettens spørgsmål, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 8. juni 2012, frafaldt sagsøgeren først en del af de påstande, der blev nedlagt i forbindelse med det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af princippet om overholdelse af retten til forsvar og af retten til domstolsbeskyttelse, dernæst en del af de påstande, som blev nedlagt i forbindelse med det andet anbringende vedrørende et urigtigt skøn for så vidt angår BMI's besiddelse af og kontrol med sagsøgeren, og endelig det tredje anbringende vedrørende den ulovlige karakter af artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413, artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 267/2012.

33 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten under retsmødet den 3. juli 2012.

34 Ved Rettens (Fjerde Afdeling) kendelse af 4. september 2012 blev den mundtlige forhandling genåbnet med henblik på at indhente såvel sagsøgerens bemærkninger til kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19. juli 2012, Akhras mod Rådet (sag C-110/12 P(R), ikke trykt i Samling af Afgørelser), som bemærkningerne fra de øvrige parter. Den mundtlige forhandling blev afsluttet på ny den 4. oktober 2012.

35 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Del B, nr. 5), i bilag II til afgørelse 2010/413, afsnit I, del B, nr. 5), i bilaget til afgørelse 2010/644, del B, nr. 5), i bilag VIII til forordning nr. 961/2010, afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012 annulleres med umiddelbar virkning, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.

— Det fastslås, at artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 267/2012 ikke finder anvendelse på sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 Rådet og Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

37 Sagsøgeren har i sine skriftlige indlæg gjort fem anbringender gældende. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af princippet om overholdelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse. Det andet anbringende vedrører et urigtigt skøn for så vidt angår BMI's besiddelse af og kontrol med sagsøgeren. Det tredje anbringende vedrører den uforholdsmæssige, og dermed ulovlige, karakter af artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413, artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 267/2012. Det fjerde anbringende vedrører et urigtigt skøn for så vidt angår BMI's deltagelse i nuklear spredning. Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af sagsøgerens ejendomsret og ret til at udøve økonomisk virksomhed.

38 Således som det fremgår af præmis 32 ovenfor, har sagsøgeren under sagen frafaldet sit tredje anbringende og en del af de påstande, der blev nedlagt i forbindelse med det første og det andet anbringende. For så vidt som det tredje anbringende var det eneste anbringende, der blev gjort gældende til støtte for påstanden om, at det fastslås, at artikel 7, stk. 2, litra d), i forordning nr. 423/2007, artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 267/2012 ikke finder anvendelse, indebærer sagsøgerens delvise frafald i øvrigt, at nævnte påstand er blevet uden genstand.

39 Rådet og Kommissionen har bestridt rigtigheden af sagsøgerens anbringender. I duplikken anførte Rådet desuden, at sagsøgeren ikke kunne gøre en tilsidesættelse af dens grundlæggende rettigheder gældende, for så vidt som sagsøgeren er et iransk statsorgan.

40 Indledningsvis må formaliteten for så vidt angår den af sagsøgeren foretagne tilpasning af påstandene undersøges først, dernæst det fjerde anbringende og endelig Rådets argumenter vedrørende sagsøgerens mulighed for at gøre beskyttelsen af sine grundlæggende rettigheder gældende.

Om formaliteten

Formaliteten vedrørende sagsøgerens tilpasning af påstandene

41 Således som det fremgår af præmis 14, 15 og 23 ovenfor, er listen i bilag II til afgørelse 2010/413 efter indgivelsen af stævningen blevet afløst af en ny liste, der er fastsat i afgørelse 2010/644, og forordning nr. 423/2007 er blevet ophævet ved og afløst af forordning nr. 961/2010, der selv er blevet afløst af og ophævet ved forordning nr. 267/2012. I betragtningerne til afgørelse 2011/783 og til gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 har Rådet desuden eksplicit anført, at det havde foretaget en komplet fornyet gennemgang af listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og af listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010, og at det var kommet frem til den konklusion, at de i disse lister opregnede personer, enheder og organer, herunder sagsøgeren, fortsat skulle være omfattet af de restriktive foranstaltninger. Sagsøgeren har tilpasset sine oprindelige påstande således, at påstanden om annullation foruden afgørelse 2010/413 også vedrører afgørelse 2010/644, forordning nr. 961/2010, afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012 (herefter samlet »de anfægtede retsakter«). Rådet og Kommissionen har ikke rejst indvendinger mod denne tilpasning.

42 I denne forbindelse bemærkes, at en beslutning eller en forordning, som direkte og individuelt berører en enkeltperson, når den under sagen erstattes af en retsakt med samme genstand, må betragtes som en ny omstændighed, der gør det muligt for sagsøgeren at tilpasse sine påstande og anbringender. Det ville således være i strid med retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn at forpligte sagsøgeren til at anlægge en ny sag. Det ville desuden være ubilligt, hvis den pågældende institution for at imødegå de indsigelser, der i en stævning for en af Den Europæiske Unions retsinstanser rettes mod en retsakt, kunne ændre den anfægtede retsakt eller lade en anden træde i stedet og under sagen påberåbe sig denne ændring eller nye retsakt for at hindre modparten i at udvide de oprindelige påstande og anbringender til at omfatte den senere retsakt eller i at fremsætte supplerende påstande og anbringender angående denne (jf. analogt Rettens dom af 23.10.2008, sag T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3019, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

43 Den samme konklusion finder anvendelse på de retsakter, hvori det ligesom i afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 fastslås, at en afgørelse eller en forordning, som følge af en ved samme afgørelse eller forordning udtrykkeligt fastsat fornyet gennemgang, skal fortsætte med direkte og individuelt at berøre bestemte enkeltpersoner.

44 Det skal i den foreliggende sag derfor fastslås, at sagsøgerens påstand om annullation af afgørelse 2010/644, forordning nr. 961/2010, afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012 skal realitetsbehandles, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren (jf. i denne retning og analogt dommen i sagen People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 47).

Formaliteten vedrørende det fjerde anbringende om et urigtigt skøn for så vidt angår BMI's deltagelse i nuklear spredning

45 Med sit fjerde anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for BMI ikke er begrundet. Sagsøgeren har i denne henseende henvist til de verserende sager, som BMI har anlagt ved Unionens retsinstanser, og forklaret, at såfremt BMI ikke længere er omfattet af restriktive foranstaltninger, når denne dom afsiges, skal foranstaltningerne over for sagsøgeren selv annulleres.

46 Sagsøgeren har dog ikke fremført noget konkret klagepunkt, hvorved lovligheden af de restriktive foranstaltninger over for BMI bestrides. Sagsøgeren har bl.a. ikke med tilstrækkelig præcision udtalt sig om de ved Rådets skrivelse af 1. oktober 2009 til sagsøgeren fremsendte supplerende grunde vedrørende BMI's påståede deltagelse i nuklear spredning (jf. ovenfor, præmis 9), for så vidt som sagsøgeren end ikke har anført, om den bestrider rigtigheden af de omstændigheder, som BMI kritiseres for, eller kvalificeringen af disse omstændigheder som støtte til nuklear spredning.

47 Da sagsøgerens argumentation ikke er tilstrækkelig præcis, er Retten under disse omstændigheder ikke i stand til at træffe afgørelse om det fjerde anbringende. I medfør af procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), kan nævnte anbringende derfor, således som Kommissionen har gjort gældende, ikke antages til realitetsbehandling.

Formaliteten vedrørende Rådets argumenter om, hvorvidt anbringenderne vedrørende den påståede tilsidesættelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder kan antages til realitetsbehandling

48 I duplikken har Rådet gjort gældende, at sagsøgeren skal anses for et iransk statsorgan, hvorfor den ikke til egen fordel kan påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder. Rådet er følgelig af den opfattelse, at sagens anbringender vedrørende en påstået tilsidesættelse af nævnte rettigheder ikke kan antages til realitetsbehandling.

49 Hertil bemærkes for det første, at Rådet ikke bestrider selve sagsøgerens ret til at påstå de anfægtede retsakter annulleret. Det bestrider alene, at denne skulle besidde visse rettigheder, som den påberåber sig med henblik på at opnå denne annullation.

50 For det andet vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er i besiddelse af den ret, der i forbindelse med et anbringende påberåbes til støtte for annullationspåstande, ikke spørgsmålet om, hvorvidt nævnte anbringende kan antages til realitetsbehandling, men dets velbegrundethed. Rådets argumentation om, at sagsøgeren er et iransk statsorgan, må derfor forkastes, for så vidt som den sigter på at fastslå, at sagen delvis må afvises.

51 For det tredje blev denne argumentation fremsat for første gang i duplikken, uden at Rådet havde påberåbt sig den omstændighed, at den var støttet på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. For så vidt angår sagens realitet udgør den således et nyt anbringende i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, første afsnit, hvilket indebærer, at den ikke kan antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

52 Som følge af sagsøgerens delvise frafald og henset til, at det fjerde anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, skal alene det første, det andet og det femte anbringende behandles.

53 Retten finder, at det andet anbringende vedrørende et urigtigt skøn for så vidt angår BMI's besiddelse af og kontrol med sagsøgeren og det femte anbringende vedrørende en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, af ejendomsretten og af retten til at udøve økonomisk virksomhed skal behandles samlet først. Dernæst skal det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af princippet om overholdelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse behandles.

Det andet anbringende vedrørende et urigtigt skøn for så vidt angår BMI's besiddelse af og kontrol med sagsøgeren og det femte anbringende vedrørende en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, af ejendomsretten og af retten til at udøve økonomisk virksomhed

54 I sit svar på Rettens spørgsmål, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 8. juni 2012 (jf. præmis 32 ovenfor), anførte sagsøgeren, at den som følge af dommen af 13. marts 2012, Melli Bank mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 22, ikke længere gjorde gældende, at den ikke var ejet af BMI som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010, eller at den ikke tilhørte BMI som omhandlet i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012. Sagsøgeren er imidlertid af den opfattelse, at vedtagelsen og fastholdelsen af de restriktive foranstaltninger over for den udgør en uforholdsmæssig restriktion for dens ejendomsret og dens ret til at udøve økonomisk virksomhed.

55 I denne henseende fremgår det af retspraksis, at når pengemidler tilhørende en enhed, der anses for at være involveret i nuklear spredning, indefryses, er der en ikke ubetydelig risiko for, at enheden lægger pres på de enheder, den ejer eller kontrollerer, eller som tilhører den, for at omgå virkningen af de foranstaltninger, den er omfattet af. Følgelig er den indefrysning af disse enheders pengemidler, der pålægges Rådet ved artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413, artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012, nødvendig og egnet til at sikre effektiviteten af de foranstaltninger, der er vedtaget, og til at sikre, at disse foranstaltninger ikke omgås (jf. i denne retning og analogt dom af 13.3.2012, Melli Bank mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 22, præmis 39 og 58).

56 Det fremgår ligeledes af retspraksis, at når en enhed ejes 100% af en enhed, der anses for at deltage i nuklear spredning, er betingelsen vedrørende ejerskab i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010 opfyldt (jf. analogt dommen af 13.3.2012, Melli Bank mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 22, præmis 79). Den samme konklusion bør finde anvendelse for så vidt angår det i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012 indeholdte begreb enhed, der »tilhører« en enhed, som anses for at deltage i nuklear spredning.

57 Det følger heraf, at vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for en enhed, der ejes 100% af eller 100% tilhører en enhed, der anses for at deltage i nuklear spredning (herefter »en ejet enhed«), ikke er et resultat af en bedømmelse fra Rådet for så vidt angår risikoen for, at den skulle ledes til at omgå virkningen af de trufne foranstaltninger over for moderenheden, men en direkte følge af gennemførelsen af de relevante bestemmelser i afgørelse 2010/413, forordning nr. 961/2010 og forordning nr. 267/2012, således som disse bestemmelser er blevet fortolket af Unionens retsinstanser.

58 De argumenter, hvorved det bestrides, om indefrysningen af en ejet enheds pengemidler er forholdsmæssig, omhandler derfor ikke lovligheden af en hvilken som helst bedømmelse af de foreliggende omstændigheder, såsom den af Rådet foretagne. De vedrører i sidste ende lovligheden af de generelle bestemmelser, hvorved Rådet pålægges at indefryse samtlige ejede enheders pengemidler, såsom artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413, artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 267/2012.

59 Når en ejet enhed påtænker at bestride forholdsmæssigheden af de restriktive foranstaltninger over for den, tilkommer det den følgelig under søgsmålet med påstand om annullation af de retsakter, hvorved nævnte foranstaltninger er blevet vedtaget og fastholdt, at påberåbe sig på grundlag af en ulovlighedsindsigelse som omhandlet i artikel 277 TEUF, at disse generelle bestemmelser ikke kan finde anvendelse.

60 I den foreliggende sag er det hverken bestridt, at sagsøgeren er ejet 100% af BMI, eller at den »tilhører« sidstnævnte 100%. Det er også ubestridt, at Rådet har anset BMI for at deltage i nuklear spredning.

61 Det kan imidlertid ikke fastslås, at sagsøgeren har rejst en ulovlighedsindsigelse, der er støttet på de argumenter, som er gjort gældende i forbindelse med det andet og det femte anbringende.

62 For det første er en på disse argumenter støttet ulovlighedsindsigelse nemlig hverken blevet udtrykkeligt formuleret i sagsøgerens skriftlige indlæg, i dens besvarelse af 8. juni 2012 af Rettens spørgsmål eller under retsmødet.

63 For det andet er de argumenter, som sagsøgeren har gjort gældende i forbindelse med det andet og det femte anbringende, støttet på forhold, der vedrører sagsøgeren selv, for så vidt som de er blevet formuleret med henvisning til sagsøgerens konkrete situation og de specifikke foranstaltninger, som den har foreslået Rådet. Følgelig er de ikke relevante i forhold til prøvelsen af lovligheden af de generelle regler i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413, artikel 16, stk. 2, litra a), i forordning nr. 961/2010 og artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012.

64 Under disse omstændigheder skal det andet og det femte anbringende forkastes som irrelevante.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af princippet om overholdelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

65 Med sit første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet har tilsidesat begrundelsespligten, sagsøgerens ret til forsvar og dens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, for så vidt som Rådet for det første ikke har meddelt sagsøgeren tilstrækkelige oplysninger til hverken at sætte denne i stand til at fremsætte nyttige bemærkninger til vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for den eller sikre den en retfærdig rettergang, og for så vidt som den periodiske fornyede gennemgang af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren for det andet er behæftet med flere fejl.

66 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt rigtigheden af sagsøgerens argumenter. Rådet har bl.a. gjort gældende, at sagsøgeren ikke med føje kan påberåbe sig princippet om overholdelse af retten til forsvar.

67 Det bemærkes for det første, at pligten til at begrunde en bebyrdende retsakt, således som den er fastsat i artikel 296, stk. 2, TEUF – og nærmere bestemt i denne sag i artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413, artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 961/2010 og artikel 46, stk. 3, i forordning nr. 267/2012 – dels har til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om retsakten er velbegrundet, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, dels at gøre det muligt for disse at efterprøve retsaktens lovlighed. Den således fastsatte begrundelsespligt er et væsentligt princip i EU-retten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn. Begrundelsen skal derfor i princippet meddeles den berørte part samtidigt med den bebyrdende retsakt, og manglen på begrundelse kan ikke afhjælpes gennem den omstændighed, at den berørte part får kendskab til begrundelsen for retsakten under sagen for Unionens retsinstanser (jf. i denne retning Rettens dom af 14.10.2009, sag T-390/08, Bank Melli Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3967, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

68 Medmindre tvingende hensyn, der vedrører Unionens eller dens medlemsstaters sikkerhed eller opfyldelsen af deres internationale forpligtelser, dermed er til hinder for meddelelsen af visse forhold, er Rådet forpligtet til at gøre en enhed, som er omfattet af restriktive foranstaltninger, bekendt med de særlige og konkrete grunde til, at Rådet mener, at disse foranstaltninger skal vedtages. Rådet skal således angive de faktiske og retlige omstændigheder, som ligger til grund for de pågældende foranstaltninger, samt de betragtninger, der har ført til, at de er blevet truffet (jf. i denne retning dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 67, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).

69 I øvrigt skal begrundelsen tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige omstændigheder, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til dens ordlyd, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. En retsakt, der er bebyrdende, er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er vedtaget under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (jf. dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 67, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

70 For det andet fremgår det af fast retspraksis, at overholdelsen af retten til forsvar, herunder navnlig retten til at blive hørt, i forbindelse med enhver procedure, der indledes over for en enhed, og som kan resultere i en retsakt, der er bebyrdende for denne enhed, er et grundlæggende EU-retligt princip, som skal overholdes, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure (dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 67, præmis 91).

71 Princippet om overholdelse af retten til forsvar kræver for det første, at de forhold, der lægges den berørte enhed til last med henblik på at begrunde den for enheden bebyrdende forvaltningsakt, skal meddeles den. For det andet skal den berørte have haft mulighed for at give sin mening til kende for så vidt angår disse omstændigheder (jf. analogt Rettens dom af 12.12.2006, sag T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, Sml. II, s. 4665, præmis 93).

72 Hvad angår en første retsakt, hvorved en enheds pengemidler indefryses, skal meddelelsen af de forhold, der lægges den berørte til last, følgelig ske samtidig med vedtagelsen af den pågældende retsakt, eller hurtigst muligt efter nævnte vedtagelse, medmindre tvingende hensyn, som er forbundet med Unionens og medlemsstaternes sikkerhed eller varetagelsen af deres internationale forbindelser, er til hinder herfor. På anmodning fra den pågældende enhed har denne ligeledes ret til at give dens mening om disse forhold til kende, når retsakten er vedtaget. Forud for enhver efterfølgende afgørelse om indefrysning af pengemidler og med de samme forbehold skal de nye forhold, der lægges den pågældende til last, i princippet meddeles, og den pågældende enhed skal i princippet gives en ny mulighed for at give sin mening til kende (jf. analogt dommen i sagen Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 71, præmis 137).

73 Det bemærkes desuden, at når tilstrækkeligt præcise oplysninger, som gør det muligt for den berørte enhed i tilstrækkelig grad at give sin mening til kende vedrørende de forhold, som den lægges til last af Rådet, er blevet meddelt, indebærer princippet om overholdelse af retten til forsvar ikke en forpligtelse for denne institution til uden videre at give adgang til dokumenter, som er indeholdt i dens sagsakter. Det er kun efter anmodning herom fra den interesserede part, at Rådet har pligt til at give adgang til alle administrative dokumenter, som ikke er fortrolige, og som vedrører den omhandlede foranstaltning (jf. dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 67, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).

74 For det tredje er princippet om effektiv domstolsbeskyttelse et almindeligt EU-retligt princip, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, og som er fastslået i artikel 6 og 13 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, samt i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2010 C 83, s. 389). Hensynet til en effektiv domstolskontrol kræver, at vedkommende EU-myndighed er forpligtet til i videst muligt omfang at meddele begrundelsen for en restriktiv foranstaltning til den berørte enhed, enten på det tidspunkt, hvor nævnte foranstaltning bliver vedtaget, eller i det mindste så hurtigt som muligt herefter, med henblik på, at den pågældende enhed sættes i stand til rettidigt at udnytte dens klageadgang. Overholdelsen af denne forpligtelse til at

meddele nævnte begrundelse er således nødvendig såvel for at sætte adressaterne for de restriktive foranstaltninger i stand til at forsvare deres rettigheder under de bedst mulige betingelser, og at afgøre, om sagen bør prøves af Unionens retsinstanser, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, som for at sætte sidstnævnte fuldt ud i stand til at udøve den legalitetsprøvelse af den omhandlede retsakt, som påhviler dem (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom af 3.9.2008, forenede sager C-402/05 P og C-415/05 P, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6351, præmis 335-337 og den deri nævnte retspraksis).

75 Henset til denne retspraksis finder Retten, at den først skal undersøge Rådets og Kommissionens indledende argument om, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig princippet om overholdelse af retten til forsvar. Derefter skal Retten undersøge den påståede tilsidesættelse af begrundelsespligten og af den ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse, som følger af, at sagsøgeren ikke har fået tilstrækkelige oplysninger vedrørende vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for den. Endelig skal Retten behandle argumenterne vedrørende de mangler, hvormed den periodiske fornyede gennemgang af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren hævdes at være behæftet.

– Om sagsøgerens mulighed for at påberåbe sig princippet om overholdelse af retten til forsvar

76 Rådet og Kommissionen har bestridt, at princippet om overholdelse af retten til forsvar kan finde anvendelse i den foreliggende sag. Idet de har henvist til Rettens dom af 19. maj 2010, Tay Za mod Rådet (sag T-181/08, Sml. II, s. 1965, præmis 121-123), har de gjort gældende, at sagsøgeren ikke er blevet omfattet af de restriktive foranstaltninger på grund af dens egne aktiviteter, men på grund af dens tilhørsforhold til en bestemt kategori af personer og enheder, som har støttet nuklear spredning. Følgelig er proceduren for vedtagelse af de restriktive foranstaltninger ikke blevet indledt over for sagsøgeren som omhandlet i den i præmis 70 anførte retspraksis, og sagsøgeren kan derfor ikke påberåbe sig retten til forsvar eller kan kun i begrænset omfang påberåbe sig den.

77 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

78 For det første er den i præmis 76 ovenfor nævnte dom i sagen Tay Za mod Rådet nemlig i sin helhed blevet ophævet efter appel ved Domstolens dom af 13. marts 2012, Tay Za mod Rådet (sag C-376/10 P). Følgelig er de i nævnte dom fastslåede konstateringer ikke længere en del af Unionens retsorden og kan derfor ikke med føje gøres gældende af Rådet og Kommissionen.

79 For det andet fastsætter artikel 24, stk. 3 og 4, i afgørelse 2010/413, artikel 36, stk. 3 og 4, i forordning nr. 961/2010 og artikel 46, stk. 3 og 4, i forordning nr. 267/2012 bestemmelser, der sikrer retten til forsvar for de enheder, der er omfattet af de i henhold til disse bestemmelser vedtagne restriktive foranstaltninger. Overholdelsen af denne ret kan prøves af Unionens retsinstanser (jf. i denne retning dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 67, præmis 37).

80 Under disse omstændigheder må det fastslås, at princippet om overholdelse af retten til forsvar, således som dette er beskrevet i præmis 70-73 ovenfor, kan påberåbes af sagsøgeren i den foreliggende sag.

– Om den tilsidesættelse af begrundelsespligten, af sagsøgerens ret til forsvar og af dens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, der følger af, at sagsøgeren ikke har fået tilstrækkelige oplysninger vedrørende vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for den

81 I sit svar på Rettens spørgsmål, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 8. juni 2012 (jf. præmis 32 og 54 ovenfor), anførte sagsøgeren, at den som følge af dommen af 13. marts 2012, Melli Bank mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 22, ikke længere gjorde gældende, at Rådet havde tilsidesat begrundelsespligten og sagsøgerens ret til forsvar ved hverken at have meddelt sagsøgeren de grunde til, at den antog, at den var ejet af BMI, eller oplysninger til støtte for denne konstatering.

82 Sagsøgeren har ikke desto mindre gjort gældende, at den til trods for gentagne anmodninger om oplysninger ikke har modtaget tilstrækkelige oplysninger vedrørende vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for BMI, og at den navnlig ikke havde modtaget noget bevis for BMI's påståede deltagelse i nuklear spredning. Sagsøgeren har i denne henseende bestridt fortroligheden af det oprindelige forslag, som Rådet meddelte den, og har anført, at de den 1. oktober og den 18. november 2009 tilsendte oplysninger ikke er tilstrækkelige.

83 Sagsøgeren har heraf udledt, at meddelelsen af disse oplysninger ikke har gjort den i stand til at fremsætte nyttige bemærkninger til vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for den såvel som over for BMI, og at denne meddelelse ikke har kunnet sikre den en retfærdig rettergang.

84 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren har været omfattet af restriktive foranstaltninger siden den 23. juni 2008. Mellem denne dato og datoen for vedtagelse af den første af de anfægtede retsakter, dvs. den 26. juli 2010, er flere dokumenter blevet udvekslet mellem sagsøgeren og Rådet, herunder bl.a. sidstnævntes skrivelser af 1. oktober og 18. november 2009, hvorved Rådet underrettede sagsøgeren om de supplerende grunde til vedtagelse af restriktive foranstaltninger og tilsendte sagsøgeren en ikke-fortrolig version af det supplerende forslag. Disse dokumenter udgør en del af den sammenhæng, hvori de anfægtede retsakter blev vedtaget, og der kan følgelig tages hensyn til dem under behandlingen af dette anbringende.

85 Det bemærkes ligeledes, at de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren er baseret på et dobbelt grundlag, nemlig dels det oprindelige forslag, dels de oplysninger, der blev fremsendt den 1. oktober og den 18. oktober 2009.

86 Da disse to grundlag imidlertid er selvstændige, kan en tilsidesættelse af sagsøgerens proceduremæssige rettigheder for så vidt angår det oprindelige forslag – hvis denne tilsidesættelse anses for godtgjort – kun begrunde annullationen af de anfægtede retsakter, hvis det i øvrigt er godtgjort, at de oplysninger, som blev meddelt den 1. oktober og den 19. november 2009, i sig selv ikke kunne begrunde vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.

87 I denne henseende er det i præmis 45-47 ovenfor allerede blevet fastslået, at det fjerde anbringende, der bl.a. vedrører den væsentlige velbegrundethed af de den 1. oktober 2009 meddelte grunde, ikke kunne antages til realitetsbehandling.

88 Således som det fremgår af præmis 82 ovenfor, har sagsøgeren i forbindelse med det første anbringende i øvrigt bestridt, at de den 1. oktober og den 18. november 2009 meddelte oplysninger var tilstrækkelige, idet den bl.a. har anført, at de ikke indeholder noget bevis for BMI's påståede deltagelse i nuklear spredning.

89 For det første bemærkes, at de supplerende grunde til vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger, der blev meddelt den 1. oktober 2009, er tilstrækkeligt præcise til at opfylde de i præmis 67-74 ovenfor anførte kriterier i retspraksis. Disse oplysninger gør det således muligt at fastslå de enheder, hvortil BMI har leveret finansielle tjenesteydelser, og som er omfattet af de af Unionen eller De Forenede Nationers Sikkerhedsråd vedtagne restriktive foranstaltninger, såvel som den periode, hvori de pågældende tjenesteydelser er blevet leveret, og i visse tilfælde de specifikke transaktioner, hvortil de har været knyttet.

90 Hvad angår den manglende meddelelse af beviser bemærkes for det andet, at i medfør af princippet om overholdelse af retten til forsvar er Rådet ikke forpligtet til at meddele andre oplysninger end dem, der er en del af sagsakterne. I den foreliggende sag har Rådet anført, uden at blive modsagt af sagsøgeren, at sagsakterne ikke indeholder supplerende beviser til de grunde, der blev meddelt den 1. oktober 2009.

91 På baggrund af det ovenstående skal sagsøgerens argumenter vedrørende den påståede utilstrækkelige karakter af de den 1. oktober og den 18. november 2009 meddelte oplysninger forkastes som ugrundede.

92 Henset til det i præmis 85 og 86 ovenfor anførte skal sagsøgerens argumentation, hvorved den manglende meddelelse af det oprindelige forslag blev anfægtet, under disse omstændigheder i øvrigt forkastes som irrelevant.

– Om de mangler, der påstås at have haft indflydelse på den periodiske fornyede gennemgang af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren

93 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Rådet ikke har foretaget en reel fornyet gennemgang af de restriktive foranstaltninger over for den, for så vidt som det alene har baseret sig på eksisterende oplysninger, herunder de oplysninger, der ikke er blevet meddelt sagsøgeren. Rådet har særligt ikke undersøgt de garantier, som sagsøgeren har foreslået det med henblik på at forhindre enhver risiko for omgåelse af de restriktive foranstaltninger over for BMI.

94 I denne henseende bemærkes først, at det fremgår af præmis 85 og 86 ovenfor, at de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren er baseret på et dobbelt grundlag, nemlig dels det oprindelige forslag, dels de oplysninger, der blev fremsendt den 1. oktober og den 18. oktober 2009. Under disse omstændigheder er de mangler, som den fornyede gennemgang af de i det oprindelige forslag indeholdte grunde er behæftet med – hvis disse mangler anses for godtgjort – uden betydning for lovligheden af den fornyede gennemgang af de grunde, der er støttet på de på disse datoer meddelte oplysninger.

95 Dernæst har Rådet gjort gældende, uden at blive modsagt af sagsøgeren, at medlemsstaternes delegationer inden vedtagelsen af de anfægtede retsakter havde modtaget de af BMI og sagsøgeren fremsatte bemærkninger, således at der kunne tages hensyn til disse bemærkninger. Desuden fremgår det af Rådets skrivelser af 18. november 2009, 11. maj og 28. oktober 2010, 5. december 2011 og 24. april 2012, at sidstnævnte har gennemgået og besvaret nævnte bemærkninger, herunder for så vidt angår de af sagsøgeren foreslåede supplerende garantier.

96 Hvad endelig angår de sidstnævnte garantier bemærkes, således som det er blevet fastslået i præmis 57 ovenfor, at vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for en ejet enhed ikke er et resultat af en bedømmelse fra Rådet for så vidt angår risikoen for, at denne enhed skulle ledes til at omgå virkningen af de trufne foranstaltninger over for dens moderenhed, men en direkte følge af gennemførelsen af de relevante bestemmelser i afgørelse 2010/413, forordning nr. 961/2010 og forordning nr. 267/2012, således som disse bestemmelser er blevet fortolket af Unionens retsinstanser. Under den af Rådet foretagne fornyede gennemgang af de restriktive foranstaltninger var denne institution derfor under alle omstændigheder ikke forpligtet til at tage hensyn til de supplerende garantier, som sagsøgeren havde foreslået med henblik på at afhjælpe risikoen for omgåelse af de omhandlede foranstaltninger.

97 Ifølge sagsøgeren fremgår det for det andet af depecher, at medlemsstaterne, og navnlig Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, blev udsat for pres fra De Forenede Staters regerings side for at vedtage restriktive foranstaltninger over for iranske enheder. Ifølge sagsøgeren giver denne omstændighed anledning til tvivl om, hvorvidt de vedtagne foranstaltninger og den procedure, der førte til deres vedtagelse, er lovlige.

98 Den omstændighed, at visse medlemsstater har været udsat for diplomatisk pres, hvis dette anses for godtgjort, indebærer imidlertid ikke i sig selv, at dette pres har påvirket de anfægtede retsakter, som blev vedtaget af Rådet, eller den undersøgelse, som Rådet foretog i anledning af deres vedtagelse.

99 Under disse omstændigheder skal de argumenter om, at der foreligger mangler, som påstås have haft indflydelse på den periodiske fornyede gennemgang af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren, forkastes som ugrundede.

100 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger skal det første anbringende forkastes, og følgelig skal sagsøgte frifindes i det hele, idet påstanden om, at de anfægtede retsakter annulleres med øjeblikkelig virkning, dermed er uden genstand.

Sagens omkostninger

101 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

102 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer de institutioner, der er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger. Kommissionen bør derfor bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Melli Bank plc bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. februar 2013.

Underskrifter

Indhold

Tvistens baggrund 2

Retsforhandlinger og parternes påstande 5

Retlige bemærkninger 6

Om formaliteten 7

Formaliteten vedrørende sagsøgerens tilpasning af påstandene 7

Formaliteten vedrørende det fjerde anbringende om et urigtigt skøn for så vidt angår BMI's deltagelse i nuklear spredning 7

Formaliteten vedrørende Rådets argumenter om, hvorvidt anbringenderne vedrørende den påståede tilsidesættelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder kan antages til realitetsbehandling 8

Om realiteten 8

Det andet anbringende vedrørende et urigtigt skøn for så vidt angår BMI's besiddelse af og kontrol med sagsøgeren og det femte anbringende vedrørende en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, af ejendomsretten og af retten til at udøve økonomisk virksomhed 9

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af princippet om overholdelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse 10

– Om sagsøgerens mulighed for at påberåbe sig princippet om overholdelse af retten til forsvar 12

– Om den tilsidesættelse af begrundelsespligten, af sagsøgerens ret til forsvar og af dens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, der følger af, at sagsøgeren ikke har fået tilstrækkelige oplysninger vedrørende vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for den 12

– Om de mangler, der påstås at have haft indflydelse på den periodiske fornyede gennemgang af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren 14

Sagens omkostninger 15